

Ririro

Het verhaal van Gember en Augurk

Er was eens een dorpswinkel. Boven het raam stond de naam: "Gember en Augurk." Het was een klein winkeltje precies de juiste maat voor poppen zoals Lucinda en Jane. Zijn kochten altijd hun boodschappen bij "Gember en Augurk". De toonbank binnen had ook een handige hoogte voor konijnen.

"Gember en Augurk" verkocht bijvoorbeeld rode zakdoeken voor drie cent. Maar ze verkochten ook suiker, snuiftabak en overschoenen. Hoewel het een klein winkeltje was, verkochten ze bijna alles. Alleen schoenveters, haarspelden en schaapskoteletten waren niet te koop.

De winkel was van de Kat Gember en de terrier Augurk. De konijnen waren altijd een beetje bang voor de terrier Augurk.

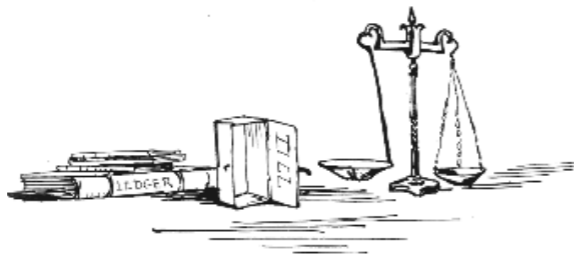

De winkel werd ook druk bezocht door muizen. Alleen de muizen waren nou juist weer bang voor de Kat Gember. Gember vroeg namelijk altijd aan Augurk om de muizen op een bordje te serveren voor hem. Het water liep hem dan, bij het idee al, in de mond. "Ik kan het niet verdragen", zei hij, "om ze zomaar de deur uit te zien gaan in hun nette pakjes".

"Datzelfde gevoel ik heb ik nou bij ratten", antwoordde Augurk, "maar het zou echt niet goed zijn om onze eigen klanten op te eten. Ze zouden ons dan allemaal verlaten en naar Tabitha Twitchit's gaan." "Integendeel, ze zouden nergens meer heen gaan", antwoordde Gember. Tabitha Twitchit had de enige andere winkel in het dorp. Zij gaf geen krediet.

Gember en Augurk gaven daarentegen onbeperkt krediet. De betekenis van "krediet" is dit: als een klant een stuk zeep koopt, dan mag hij de zeep zo meenemen zonder eerst zijn portemonnee tevoorschijn te hoeven halen en te betalen. Hij betaalt dan gewoon een andere keer. Augurk maakt dan vervolgens een lichte buiging naar de klant en zegt: "Met genoegen mevrouw, het staat in het boek genoteerd." De klanten komen keer op keer naar de winkel en kopen van alles, ondanks dat ze bang zijn voor de Kat Gember en de terrier Augurk. Maar er zit geen geld in wat de "kassa" wordt genoemd.

De klanten kwamen wel elke dag in grote getale terug en kochten grote hoeveelheden op krediet. Vooral de klanten voor lekkere toffees kwamen vaak!

Maar hierdoor was er nooit geld in de winkel. Niemand betaalde ooit voor pepermuntjes of toffees. De verkoop was wel enorm, wel tien keer zo groot als die van de winkel van Tabitha Twitchit.

Omdat er nooit geld was om boodschappen te doen, zat er voor Gember en Augurk niets anders op dan hun eigen spullen op te eten. Augurk at de koekjes op en Gember at een gedroogde schelvis. Ze aten altijd bij kaarslicht nadat de winkel was gesloten.

Maar op 1 januari was er nog steeds geen geld. Nu kon Augurk geen hondenpas kopen. "Dat is nou echt vervelend want ik ben bang voor de politie", zei Augurk. "Het is echt je eigen schuld hoor dat je een terrier bent; ik heb geen pas nodig en Kep, de colliehond, ook niet", zei de Kat Gember.

"Het is erg ongemakkelijk, ik ben bang dat ik opgeroepen zal worden. Ik heb geprobeerd

de hondenpas op krediet te krijgen bij het postkantoor", verzuchtte Augurk. "Maar er staan overal politieagenten. Ik kwam er ook eentje tegen toen ik op weg naar huis was".

"Gember, ik heb een idee, laten we opnieuw een rekening naar Samuel Whiskers sturen, hij is ons veel geld schuldig voor spek", zei Augurk.

"Ik geloof helemaal niet dat hij van plan is ons te betalen", antwoordde Gember.

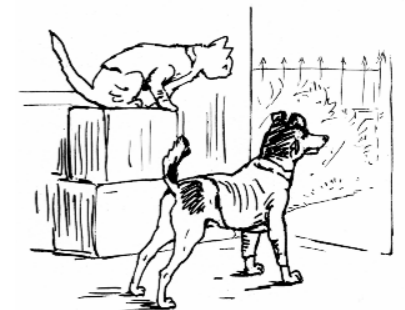
"Weet je wat, stuur iedereen maar opnieuw een rekening", antwoordde Gember.

Na een tijdje hoorden ze een geluid in de winkel. Het was alsof er bij de deur iets naar binnen was geduwd. Ze kwamen uit de achterkamer om te kijken. Er lag een envelop op de toonbank en een politieagent was bezig iets in een notitieboekje te schrijven. Augurk kreeg bijna van schrik een aanval. Hij blafte en blafte en maakte dolle sprongen. "Bijt hem, Augurk, bijt hem!", siste Gember, verstopt achter een suikervat, "hij is maar een pop".

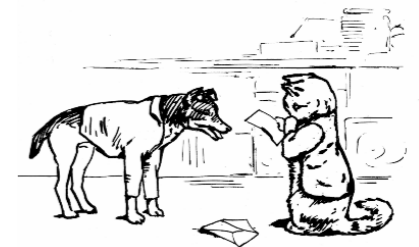

De politieman schreef verder in zijn notitieboekje. Twee keer stopte hij zijn potlood in zijn mond en een keer doopte hij het in de stroop. Augurk blafte tot hij er hees van was. Maar

de politieman, met zijn kraaloojes en helm met stiksels, trok zich er niets van aan.

Eindelijk stopte Augurk met blaffen. Hij ontdekte dat de winkel leeg was. De politieman was verdwenen. Maar de envelop lag er nog.

"Ik ben er trouwens ook zeker van dat Anna Maria dingen in haar zak steekt...Waar zijn anders al die crackers gebleven?", zei Augurk. "Je hebt ze zelf opgegeten", antwoordde Gember.

Gember en Augurk trokken zich samen terug in de achterkamer. Ze maakten rekeningen en telden talloze sommen op.

"Samuel Whiskers heeft een snavel die net zo lang is als zijn staart. Hij heeft sinds oktober wel een ons en driekwart spek opgegeten".

"En dan staat er nog zeven pond boter, een stuk zegellak en vier lucifers open op de rekening.

"Denk je nu dat hij een echte politieagent is gaan halen? Ik ben echt bang dat ik een schriftelijke oproep voor het gerecht krijg", zei Augurk.

"Nee hoor", antwoordde Gember, die de envelop had geopend, "het zijn de tarieven en heel veel belastingen die we moeten betalen.

"Dit is echt de laatste druppel", zei Augurk, laten we nu de winkel maar sluiten".

Ze deden de luiken dicht en vertrokken. Maar ze bleven geliefd in de buurt. Sommigen zouden zelfs willen dat verder waren gegaan met de winkel.

Gember werkt nu op het land. Welk beroep hij precies uitoefent, is niet duidelijk maar hij ziet er sterk en op zijn gemak uit.

Augurk is tegenwoordig jachttopziener.

De sluiting van de winkel zorgde voor iedereen voor veel overlast. Tabitha Twitchit verhoogde onmiddellijk haar prijzen in haar winkel met een halve stuiver.

En ze bleef weigeren om krediet te geven aan haar klanten. Natuurlijk kon je ook boodschappen doen bij de karren van de slager, de visman en bakker Timothy. Maar een mens kan nu eenmaal niet leven van alleen maar biscuitgebak en boterbroodjes, zelfs niet van het biscuitgebak dat zo lekker is als dat van bakker Timothy!

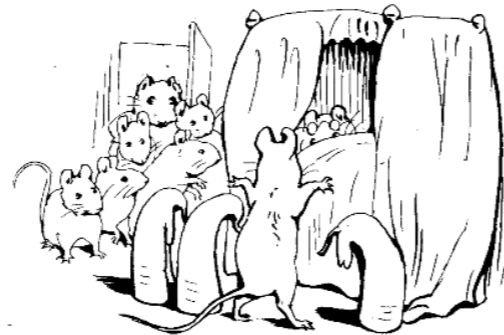
Dus na een tijdje begonnen meneer Deurmuis en zijn dochter pepermuntjes en kaarsen te verkopen. Maar ze hielden geen rekening met de grootte van de kaarsen. Er waren zeker vijf muizen nodig om zo'n grote kaars te dragen.

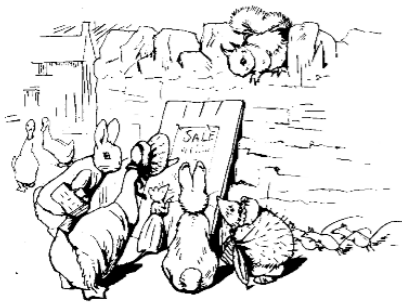
Bovendien gedroegen de kaarsen, die ze verkochten, zich heel vreemd bij warm weer. Ze werden helemaal krom.

Juffrouw Deurmuis weigerde de stukken kromme gesmolten kaarsen terug te nemen toen ze bij haar kwamen klagen en de kaarsen terug wilden geven. Toen er bij meneer Deurmuis geklaagd werd, bleef hij in bed. Lekker knus, dat wel, maar het was natuurlijk niet de manier om een kleine winkel te runnen.

Ze verkoopt een opmerkelijk assortiment aan koopjes in de winkel. Er is nu werkelijk voor ieder wat wils!

Dus iedereen was blij toen de kip, Sally Henny Penny, een poster rondstuurde om te zeggen dat ze de winkel ging heropenen. Er stond op dat er een grote openingsverkoop zou komen! Henny's openingsverkoop! Lage prijzen, kom het zien, kom het proberen! Het was echt een prachtige poster!

Het was een hele chaos op de openingsdag. De winkel zat al snel vol met klanten en er waren massa's muizen op de bussen met koekjes gesprongen.

Sally Henny Penny raakte nogal in de war als ze het wisselgeld probeerde te tellen. En ze stond erop contant betaald te worden. Maar verder was ze gelukkig vrijwel ongevaarlijk!

